

РЕШЕНИЕ

№ 82

гр. Бургас, 24.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Ж. Темелкова
Членове: Таня Т. Русева Маркова
Елеонора С. Кралева

при участието на секретаря Стойка Д. Вълкова
като разгледа докладваното от Таня Т. Русева Маркова Въззивно гражданско
дело № 20222100501968 по описа за 2022 година

С Решение № 2213 от 13.10.2022г., постановено по гр. дело № 4714/2022г. по описа на Районен съд – Бургас е осъдена Главна дирекция “Пожарна безопасност и защита на населението” на Министерство на вътрешните работи, с адрес: град София, ул. „Пиротска“ 171а да заплати на В. К. А. сумата от 602, 94 лева главница, представляваща нетния размер на дължимото и неизплатено допълнително възнаграждение за извънреден труд – общо 70.93 часа, получени след преизчисляване с коефициент 1.143 на положения от него за периода от 01.08.2019г. до 09.07.2020г., 496 часа нощен труд в дневен, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 25.07.2022г. до окончателното плащане, както и сумата от 140, 78 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 01.11.2019г. до 24.07.2022г.

Против постановеното решение е депозирана въззивна жалба от „Пожарна безопасност и защита на населението“ - МВР на РБ, представлявана от Директора – Главен Комисар Николай Николов, чрез пълномощника – главен юрисконсулт Татяна Стойкова, с адрес на

призоваване: гр. Бургас, ул. „Александър Велики“ № 37, в която се сочи, че първоинстанционното решение е неправилно и необосновано и претендира то да бъде отменено и вместо него да бъде постановено ново решение по съществото на спора, с което предявените искиове да бъдат отхвърлени.

Оспорват се изводите на първоинстанционния съд за субсидиарно прилагане Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ), тъй като общата уредба на трудовите правоотношения се явява неприложима към служебните правоотношения на държавните служители, назначени по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, какъвто е въззиваемия. В подкрепа на изложеното е направен обзорен преглед на правната уредба, касаеща служебните правоотношения на държавните служители в МВР. Жалбоподателят твърди, че през процесния период са действали Наредба № 81213-776 от 29.07.2016г. и Наредба № 81213-36/07.01.2020г. за реда и организацията и разпределяне на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в МВР, като видно от техния предмет, който е ясно дефиниран в чл. 1 от посочените наредби, Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация имат еднакъв предмет на регламентация. В жалбата се посочва, че предвид качеството на ищеца на държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, съдържанието на неговото правоотношение с ответната страна се определя от нормите на ЗМВР и на издадените въз основа на него наредби, които са специални спрямо ЗДСл и КТ. Посочва се, че за разлика от КТ, който ограничава нощния труд до 7 часа дневно, такова ограничение не е предвидено в ЗМВР и при него нормалната продължителност на работното време през деня съвпада с нормалната продължителност на работното време през нощта и е 8 часа. В жалбата се твърди, че адекватно на тези по-различни условия, завишени изисквания и ограничения при полагане на труд в сравнение с работещите по трудови правоотношения лица и другите държавни служители, за служителите в ЗМВР са предвидени редица компенсационни механизми, допълнителни материални стимули и нематериални блага, от каквито нито работещите по трудови правоотношения, нито останалите държавни служители се ползват. В жалбата се посочва, че предвиденото в чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, за която наредба изрично

е посочено в чл. 2, ал. 3, че не се прилага за служителите по трудово правоотношение в държавната администрация, за които се прилага чл. 107а от КТ, и в този смисъл още по-малко тази наредба е приложима за държавните служители по ЗДСл и ЗМВР, превръщането на нощния труд в дневен цели да установи, дали в рамките на съответния отчетен период има положен извънреден труд, но разпоредба, идентична на тази на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, с основание не е предвидена в наредбите по чл. 187, ал. 9 от ЗМВР, защото за държавните служители нормалната продължителност на дневния и нощния труд съвпада и коефициентът би бил не 1, 143, а 1.

В депозираната пред съда въззивна жалба се посочва, че отсъствието на норма, която да регламентира преизчисляване на работното време през деня и нормалната продължителност на работното време през нощта не означава, че е налице празнота в правната уредба, а означава, че органът комуто е делегирано правомощието по създаването на наредба относно полагането и отчитането на труда, е последователен – не урежда такъв коефициент, защото по ЗМВР нормалната продължителност на работното време през деня и през нощта е еднаква и този коефициент е 1. Посочва се, че друг съществен порок на първоинстанционното решение се състои в това, че не се мотивира извода, на който се основава решението, че при преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен на ищеца се дължи като заплащане като извънреден труд и този извод на съда не е подкрепен от доказани в хода на делото факти, че ищецът е полагал труд извън редовното работно време.

Не се отправят искания за събиране на нови доказателства пред настоящата инстанция.

Отправя се искане да бъдат присъдени направените по делото разноски пред настоящата инстанция.

В съдебно заседание въззивната страна чрез своя процесуален представител депозира писмено становище, в което поддържа въззивната жалба и изразява становище по същество на претенцията.

Ответната страна по въззивната жалба – В. К. А. чрез своя процесуален представител – адвокат Маргарита Георгиева депозира по делото писмен отговор, в който посочва, че депозираната въззивна жалба е неоснователна, необоснована и недоказана, а първоинстанционното решение

е правилно и законосъобразно, постановено при правилно прилагане на относимата нормативна уредба. В отговора на въззивната жалба се прави подробен анализ на действащото и относимо към спора законодателство и се излагат подробни съображения по отношение на доводите на въззивния жалбоподател относно неправилността на атакуваното решение.

Не се отправят искания за събиране на нови доказателства пред настоящата инстанция.

Отправя се искане на въззиваемия да бъдат присъдени направените по делото разноски.

В съдебно заседание ответната страна по въззивната жалба – В. А. чрез своя процесуален представител оспорва жалбата и счита, че първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Бургаският окръжен съд като взе предвид разпоредбите на закона, исканията и твърденията на страните и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са два обективно кумулативно съединени иска от В. К. А. против Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР, с които се претендира да бъде осъдена ответната страна да заплати на ищеца сумата от 480, 48 лева, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.08.2019г. до 09.07.2020г., получен след преизчисляване на положен нощен труд с коефициент 1,143, сума в размер на 120 лева, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата, ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

В хода на производството, ищецът е отправил искане за изменение на претенцията чрез нейното увеличаване от сума в размер на 480, 48 лева на сума в размер от 602, 94 лева, представляваща дължимо възнаграждение за положен извънреден труд, както и по отношение на претендираното обезщетение за забавено плащане от сума в размер на 120 лева на сума в размер от 140, 78 лева и на основание чл. 214, ал. 1 от ГПК, съдът е приел направеното изменение с нарочно Определение от 03.10.2022г., постановено по гр. дело № 4714/2022г. по описа на Районен съд – Бургас в открито съдебно заседание.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор, с който ответната страна е оспорила иска. Твърди се, че ищецът има статут на държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и по отношение на него намират приложение нормите, регулиращи работното време, съдържащи се в същия нормативен акт. От действалите през исковия период подзаконови нормативни актове – Наредба № 8121з-407/11.08.2014г, Наредба № 8121з-592/25.05.2015г и Наредба № 8121з-776/29.07.2016г на министъра на вътрешните работи само първата, в чл. 31, ал. 2, урежда умножаване на часовете положен нощен труд по коефициент 0, 143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за същия отчетен период. Оспорен е доводът, че е налице празнота в уредбата и следва да се приложи НСОПЗ. Счита, че по аналогия се прилага нормативен акт, само ако даден въпрос не е уреден, а в цитираните наредби, както и в ЗМВР нощният труд е уреден подробно. ЗМВР и издадените по силата на законова делегация наредби на министъра на вътрешните работи, е специален закон по отношение на другите закони, регламентиращи трудовите и служебните правоотношения и те не могат да се прилагат по аналогия. Освен това, ако се прилага нормативен акт по аналогия, би трябвало да е ЗДСл, но не и КТ, а в Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация липсва механизъм за превръщане на нощния труд в дневен.

Първоинстанционният съд е уважил изцяло предявения иск, като е изложил мотиви, че цитираните в отговора на исковата молба наредби на Министъра на вътрешните работи не съдържат изрична норма за преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент, каквато е съществувала в Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014г, но при наличие на такава празнота в уредбата на реда за организация и разпределение на работното време, за неговото отчитане, за компенсиране на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивка, следва да намери приложение общата Наредба за структурата и организацията на работната заплата. Съгласно чл. 9, ал. 2 от тази наредба, при сумирано отчитане на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. 1,143.

На основание чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната част, по останалите въпроси е органичен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка се констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По наведените оплаквания от въззивника за неправилност на решението съдът намира следното:

Безспорно е по делото, че ищецът – В. К. А. е служител в МВР, със статут на държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като през процесния период е полагал труд като „Водач на специален автомобил“ в Сектор „Пожарна безопасност и защита на населението – Легище Бургас“ към Регионална дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ - Бургас при ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ - МВР. Безспорно е също така, че за периода от 01.08.2019г. до 09.07.2020г. В. А. е полагал труд на дежурства по график, които се отчитат на тримесечие.

По делото е прието заключение на вещо лице по допусната съдебно-икономическа експертиза, от което е видно, че за процесния период от време от 01.08.2019г. до 09.07.2020г. ищецът е положил общо 496 часа нощен труд, а след преизчисление на положения нощен труд в дневен, с коефициент 1,143, той възлиза на 566, 93 часа, а разликата между отчетения нощен труд и преизчисления е 70, 93 часа, той не е заплатен, а дължимото възнаграждение за положения извънреден труд след преизчислението е в размер на 602, 94 лева. Безспорно е и обстоятелството, че съгласно депозираното заключение на вещото лице дължимото обезщетение за забавено плащане е в размер на 140, 78 лева, изчислена за всеки месец поотделно – от първо число на месеца, следващ тримесечието, за който се отнася възнаграждението до датата на предявяване на исковата молба – 25.07.2022г.

На основание чл. 143, ал. 1 от КТ извънреден е трудът, който се полага от работника със знанието и без противопоставянето на работодателя, извън установеното от него работно време.

На основание чл. 50а от Закона за държавния служител се приема, че извънреден е трудът, който се полага от държавния служител извън установеното за него работно време, освен в случаите по чл. 50 от ЗДСл, въз

основа на мотивирана писмена заповед на органа по назначаването, а ал. 2 от цитираната разпоредба препраща към КТ относно допустимостта, продължителността, отчитането и заплащането на извънредния труд.

Съгласно чл. 176 от ЗМВР brutното месечно възнаграждение на държавните служители се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, едно от които е за извънреден труд (чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР). Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно, 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица (чл. 187, ал. 1 от ЗМВР). Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумарно на тримесечие (чл. 187, ал. 3 от ЗМВР). Работата извън редовното работно време от 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечие –за служителите, работещи на смени, чрез заплащане с 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение (чл. 187, ал. 5, т. 2, вр. ал. 6 от ЗМВР в редакцията преди изменението с ДВ, бр. 60 от 2020г.).

Основното възражение във въззивната жалба е, че по отношение на служителите на МВР следва да се прилагат наредбите, издадени от министъра на вътрешните работи, на основание законовата делегация на чл. 187, ал. 9 от ЗМВР, които уреждат реда за организация и разпределяне на работното време, за неговото отчитане и компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурствата, времето за отдих и почивки, а не Наредба за структурата и организацията на работната заплата, тъй като няма непълнота на нормативен акт, която да бъде преодоляна чрез прилагане на НСОПЗ.

Съгласно принципните разяснения, дадени в т. 23 на ТР № 6/06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС, в МВР има служители, назначени по трудови договори и такива по служебно правоотношение, като тези от втората група са държавни служители по смисъла на ЗДСл и общият закон намира субсидиарно приложение по отношение на тях. Обратното би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР по отношение на другите държавни служители, а също и спрямо работниците и служителите, работещи по трудови правоотношения. Макар в действащия ЗМВР да няма законова делегация, препращаща към общия Закон за държавния служител

(подобно на §1а - нов –ДВ,бр.69/2008г., отм.-ДВ-бр.88/2010г. от ДР на отменения ЗМВР), доколкото няма изрично уредено нещо друго, ЗДСл намира субсидиарно приложение. Съобразно разпоредбата на чл. 67, ал. 3 от ЗДСл, минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за държавните служители, размерите на допълнителните възнаграждения по ал. 7, т. 1 – 5, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. Разпоредбата на чл. 50а, ал. 2 от ЗДСл също препраща към КТ относно продължителността, отчитането и заплащането на извънредния труд.

При липсата на нормативно уредена нормална продължителност на работното време през нощта за полицейските служители през исковия период, следва да се приеме за такава, посочената в чл. 140, ал. 1 от КТ – 7 часа при 5-дневна работна седмица.

В цитираните във въззивната жалба на ответната страна наредби на министъра на вътрешните работи безспорно липсва правило, съобразно което отработените часове нощен труд се превръщат в дневни, при сумарно изчисляване на работното време. Тъй като размерите на допълнителните възнаграждения не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство и при липса на изрична уредба в наредбите, издадени от министъра на вътрешните работи, при наличието на непълнота на уредбата, следва да намери приложение Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от цитирания нормативен акт, при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на съотношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. приложимият коефициент е 1,143. Възприемането на обратното становище би поставило държавния служител в системата на МВР в неравностойно положение спрямо работниците по трудово правоотношение и другите държавни служители, чийто правоотношения се регламентират от КТ и ЗДСл. При трудово правоотношение и сумирано изчисляване на работно време, работодателят отчита работното време на конкретния работник или служител в края на отчетния период - в случая на тримесечие. В случай, че

нормата работно време за този период е надвишена, ще се отчете извънреден труд - часовете, получени над определената норма часове (след превръщането на нощните часове в дневни по реда на [чл. 9, ал. 2 НСОПЗ](#)), са извънреден труд. Поради това съдът намира за неоснователно възражението в жалбата, че Наредбата за структурата и организацията на работната заплата не намира приложение по отношение на държавните служители в МВР.

На основание чл. 187, ал. 3 от ЗМВР (в редакцията на закона преди изменението с ДВ, бр. 60 от 2020г.) се предвижда, че при работа на смени е възможно полагане на труд през нощта между 22 часа и 6 часа, като работните часове не следва да надвишават следно 8 часа за всеки 24-часов период. Анализът на разпоредбата води до извода, че посочените 8 часа нощен труд са максимално допустимите, но не и че това е нормалната продължителност на работното време през нощта – изводът се извежда от обстоятелството, че законодателят е използвал термина „средно 8 часа“ за всеки 24-часов период. Допълнителен аргумент в подкрепа на изложения извод е, че след изменението на разпоредбата на чл. 187, ал. 1 от ЗМВР (ДВ, бр. 60/2020г.) нормативно е определена нормалната продължителност на работното време през нощта на 8 часа. В този смисъл, настоящата инстанция не споделя тезата на въззивната страна, че нормалната продължителност на работното време през нощта за държавните служители – полицейски органи е 8 часа и е равна на нормалната продължителност на дневното работно време, а счита, че в ЗМВР (до изменението му през 2020г.) не е фиксирана такава нормална продължителност на работното време през нощта.

По делото е безспорно, че за процесния период са действали две наредби на министъра на вътрешните работи - Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. и Наредба № 8121з-31 от 07.01.2020г., като само наредбата, действала в предходен период - от 2014г. съдържа правило, че при сумирано отчитане на отработеното време, общият брой часове нощен труд се умножава по коефициент 0, 143, като полученото число се събира с общия брой отработени часове през отчетния период.

Следва да се отбележи, че редът и начинът на отчитане на работното време, при сумирано такова, не е уреден в КТ, ЗМВР или ЗДСл, а е предмет на подзаконова нормативна уредба. По отношение на работещите по трудови правоотношения това става чрез НСОПЗ и Наредбата за работното време,

почивките и отпуските (НРВПО) и съгласно чл. 9а, ал. 4 от тази наредба предвижда, че когато се полага нощен труд, сборът от работните часове по графика на работника или служителя по ал. 3 се изчислява след превръщане на нощните часове в дневни за смените с 4 и повече от 4 часа нощен труд, с коефициента по чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ. Съответно чл. 9г от НРВПО предвижда отработените часове от работника/служителя, които в края на периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време, са повече от часовете, определени съгласно чл. 9б, да се отчитат за извънреден труд по реда на чл. 149 от КТ пред инспекцията по труда. Съгласно чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Тъй като според КТ нормалната продължителност на дневното работно време е 8 часа, а на нощното - 7 часа, то отношението между двете величини формира коефициент 1, 143. Подзаконовите нормативни актове, издадени на основание законовата делегация на чл. 187, ал. 9 от ЗМВР, с изключение на наредбата от 2014г., не съдържат регламентация, аналогична на тази в подзаконовите нормативни актове, издадени по КТ и по-конкретно НСОПЗ. С оглед на коментираната по-горе липса на законова норма, уреждаща нормалната продължителност на работното време през нощта за държавните служители, вкл. и тези по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, то настоящият състав намира, че на основание чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове за неуредените случаи следва да се приложат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. В случая става дума за непълнота, а не за празнота на законов акт, както изрично е посочено в цитираната разпоредба на Закона за нормативните актове.

Мотивиран от изложеното и като взе предвид, че безспорно полицейските служители са държавни служители, то за неуредените случаи в ЗМВР следва да се приложи общия ЗДСл.

Настоящата инстанция намира, че изложените изводи не се променят след постановяване на Решение на СЕС от 24.02.2022г. по дело С-262/20, образувано по преюдициално запитване, отправено от РС –Луковит. В решението е прието, че чл. 8 и чл. 12, буква „а“ от Директива 2003/88ЕО не

налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работници в публичния сектор е по-кратка от нормалната продължителност на труда през деня. Съдът е приел, че във всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволят да се компенсира особената тежест на нощния труд. В националното законодателство изобщо не съществува до 2020г. (вкл. и през исковия период) норма, определяща нормалната продължителност на нощния труд на държавните служители в системата на МВР, така, че отговорът на този въпрос не променя становището на настоящия състав. В тази връзка са изложени мотиви в решението. От друга страна, предвиденото заплащане на нощния труд от 0, 25 лева за всеки отработен час и ободряващи напитки, според съдът, не може да компенсира особената тежест на нощния труд, по смисъла, вложен в решението на СЕС. Следва да се има предвид, че посочената ставка е определена и в чл. 8 от НСОПЗ, и работниците по трудово правоотношение също получават допълнително възнаграждение в този размер за всеки отработен час нощен труд, което води до извод, че в това отношение е налице равно третиране между държавните служители в МВР и работещите по трудово правоотношение. Остава обаче различното третиране на двете категории лица по отношение на преобразуването на нощните часове в дневни. Това означава, че посоченото допълнително заплащане от 0, 25 лева на час не съставлява компенсаторен механизъм за служители в МВР по начин, различен от прилагания за работещите по трудово правоотношение. Налага се извод за липсата на такъв механизъм за гарантиране на защитата на здравето и безопасността на служителите в МВР, с оглед по-голяма продължителност на нощния труд. Останалите, посочени от въззивника придобивки - ранно пенсиониране, безплатна храна, униформено облекло, обезщетения при прекратяване на служебното правоотношение в по-голям размер и др. съдът не счита като такива, компенсиращи конкретно тежестта на полагания нощен труд. По отношение на приетото от СЕС, че чл. 20 и чл. 31 от ХОПЕС допускат определената в законодателството на държава – членка нормалната продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, вкл. полицаи и пожарникари, ако такава

разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна с тази цел, следва отново да се има предвид, че до 2020г. няма определена нормална продължителност на нощния труд за полицаите, такава е определена по-късно. Изложените доводи от въззивника за специфичния характер на работа на служителите в МВР, свързана със защита правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, с което се обосновава различното третиране не могат да бъдат възприети като обективен и разумен критерий, свързан с допустима от закона цел за неприлагане на преобразуването на часовете положен нощен труд в дневен. Това е така, тъй като посочените по-горе придобивки са свързани именно със специфичния характер на длъжността. Показателно е, че до м. август 2016г. наредбите на министъра на МВР са предвиждали такова преобразуване и отпадането му след този момент не е обосновано с никаква допустима от закона цел. Но дори да се приеме, че такава е налице, както бе посочено по-горе в полза на служителите в МВР не са предвидени мерки за защита за компенсиране на особената тежест на положения нощен труд.

Мотивиран от изложеното и като взе предвид, че в депозираната въззивна жалба липсват други оплаквания във връзка с възприетата фактическа обстановка от районния съд, съдът намира, че предвид това, че направените от страна на настоящата инстанция фактически и правни изводи съвпадат с тези, които е направил районния съд в атакуваното първоинстанционно решение, БОС намира, че постановеното решение следва да бъде потвърдено, включително и по отношение на присъденото обезщетение за забавено плащане.

По отношение на разноските, съдът намира следното:

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК следва да бъде уважено искането на ответната страна по въззивната жалба – В. К. А. да му бъдат заплатени направените по делото разноски, представляващи възнаграждение за адвокат пред въззивното производство, съгласно представен пред настоящата инстанция Договор за правна защита и съдействие от 12.12.2022г. (лист 28 от въззивното производство), имащ характера на разписка, от който е видно, че тези разноски реално са направени. По делото е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което не следва да бъде

уважено, тъй като на основание чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възнаграждението е уговорено в минималните размери, посочени в цитираната наредба. Мотивиран от изложеното, съдът намира, че в полза на ответната страна по въззивната жалба следва да бъдат присъдени разноски в размер на 400 лева, представляващи възнаграждение за адвокат.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК настоящото решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Мотивиран от горното, Окръжен съд - Бургас

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2213 от 13.10.2022г., постановено по гр. дело № 4714/2022г. по описа на Районен съд – Бургас.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР със седалище гр. София, представлявана от Николай Николов да заплати на В. К. А., ЕГН ***** от гр. Б., ж.к. „И.“, бл. *, вх. *, ет. *, със съдебен адрес – гр. Бургас, ул. „Граф Игнатиев“ № 7, ет. 2 – адвокат М. Г. сума в размер на 400 (четиристотин) лева, представляваща направените по делото разноски пред настоящата инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____